



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. V. D.**, zast. JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, se sídlem Purkyňova 10, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. MV-100929-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2019, č. j. 57 A 60/2019 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná označeným rozhodnutím změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 6. 2018, č. j. OAM-12475-44/DP-2016, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoby samostatně výdělečně činné (OSVČ), takto: *„Žádost pana D. T. V., nar. X. X. X, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném pro posuzovaný případ, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka.“*

[2] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce a konstatovala, že se ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se dopustil výkonu nelegální práce.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž v první řadě namítal, že ze strany žalované došlo ke změně právní kvalifikace a žalobce neměl možnost se k této změně vyjádřit. Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalované, že byl nelegálně zaměstnán u společnosti KOLASOL s. r. o., kde byl zastižen inspektorátem práce při výkonu nelegální práce. Žalovaná odkazuje na řízení vedená proti uvedené společnosti, která však dosud nebyla pravomocně skončena a nelze tedy o ně opírat rozhodnutí. Žalobce dále poukázal na § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který definuje znaky závislé práce, a namítl, že v jeho případě nebyla splněna podmínka nadřízenosti ani podmínka jednání jménem zaměstnavatele, práce za mzdu a na náklady zaměstnavatele. Žalovaná nepřihlédla k obsahu smluv mezi žalobcem a společností KOLASOL s. r. o. a rovněž mezi společností KOLASOL s. r. o. a IDEAL AUTOMOTIVE Bor, s. r. o. S ohledem na neexistenci nelegální práce tak neexistuje ani závažná překážka pro další pobyt žalobce na území České republiky.

[4] Žalobce rovněž žalované vytknul nedostatečné vypořádání s definičními znaky závislé práce, neboť řádně a přesvědčivě nezdůvodnila, že každý jednotlivý znak závislé práce byl v daném případě naplněn. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, v němž byly vymezeny tři znaky, které musí být kumulativně splněny, aby se dalo hovořit o závislé práci podle § 2 odst. 1 zákoníku práce. Tyto však nebyly ve správním řízení prokázány. Zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu tak bylo nedůvodné, když žalobce pracoval jako OSVČ, což doložil rovněž kopií přiznání k dani z příjmů za rok 2017 a výpisem z živnostenského rejstříku. Žalobce zpochybnil také závěr žalované týkající se následků jeho vyhoštění na osobní a rodinný život.

[5] Krajský soud v Plzni nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Shledal, že žalovaná postupovala při změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s právní úpravou i judikaturou. Před vydáním napadeného rozhodnutí neopatřila žádné nové podklady pro rozhodnutí a vycházela toliko z podkladů zajištěných v prvoinstančním řízení. Žalovaná plně aprobovala veškerá skutková zjištění učiněná správním orgánem prvního stupně. Změna důvodu zamítnutí předmětné žádosti žalobce ze strany žalované spočívající v podřazení zjištěného důvodu pod jiné zákonné ustanovení nemohla být pro žalobce překvapivá, protože správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí právě tímto změněným zákonným ustanovením argumentoval. Z tohoto důvodu žalobce nemohl být postupem žalované na svých procesních právech nikterak dotčen.

[6] Námitku žalobce, že správní orgány svá rozhodnutí nemohly opírat o pravomocně neschopená řízení vedená u Oblastního inspektorátu práce, krajský soud neshledal důvodnou, neboť součástí podkladů pro vydání prvoinstančního rozhodnutí bylo rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj čj. 4489/6.30/17-8 ze dne 28. 4. 2017 opatřené doložkou právní moci ke dni 18. 5. 2017 (dále jen „rozhodnutí OIP“). Správní orgány rozhodly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce v prvoinstančním řízení netvrdil žádné skutečnosti vyvracející závěr o

pokračování

nelegální práci, přestože se dne 23. 4. 2018 s podklady pro rozhodnutí seznámil a žádné vyjádření k nim nepodal.

[7] Klíčové zjištění, že žalobce vykonával na území ČR nelegální práci v prosinci 2015, lednu a únoru 2016, se ohledně února 2016 podle odůvodnění správních rozhodnutí opírá o pravomocné rozhodnutí OIP, jehož výrokem bylo rozhodnuto o tom, že KOLASOL s. r. o. žalobci umožnil nelegální práci na pracovišti IDEAL AUTOMOTIVE Bor s. r. o. (dále též „Ideal“) dne 16. 2. 2016, kdy žalobce vykonával v pracovním oděvu pracovní úkony na výrobní lince při výrobě částí automobilu, tj. závislou práci bez uzavřeného pracovního vztahu. Skutkové zjištění správních orgánů je tedy obsahem tohoto rozhodnutí prokázáno. Závěr, že žalobce vykonával na území ČR nelegální práci v prosinci 2015 a lednu 2016, se opírá o listiny ze spisu ve věci řízení o vyhoštění žalobce, na které správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí odkázal. Jde o faktury podepsané žalobcem pro firmu KOLASOL s. r. o. „za práci“ za prosinec 2015 a leden 2016. Dále jde o protokol o výpovědi žalobce před policií ze dne 16. 2. 2016, kdy žalobce uvedl, že má sice smlouvu se společností, kterou nezná (Ideal to není), pracuje ve firmě Ideal při výrobě koberců pro automobily, jeho práci kontroluje pracovník Ideal, materiál mu dává pracovník Ideal, eviduje svou docházku do práce, za práci nevystavuje faktury, pracovník Ideal mu plánuje dopředu služby. Při svém výsledku dne 10. 10. 2017 navíc žalobce potvrdil, že od listopadu 2015 do února 2016 pracoval ve „fabrice“, když peníze dostával oproti faktuře.

[8] V případě námitky, že správní orgány pominuly smlouvy uzavřené mezi žalobcem a KOLASOL s. r. o. a mezi KOLASOL s. r. o. a společností IDEAL AUTOMOTIVE Bor, s. r. o., se soud ztotožnil se závěrem žalované, že smlouvy neprokazují konkrétní plnění. Výpis žalobce z živnostenského rejstříku není pro posouzení obsahu skutečně vykonávané činnosti žalobce na území rozhodující, viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81. K argumentaci žalobce rozsudkem NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, krajský soud uvedl, že správní orgány v případě žalobce hodnotily všechna relevantní kritéria pro posuzování nelegální práce a jejich závěry jsou s tímto rozsudkem v souladu a nikoli v rozporu.

[9] Správní orgány se dostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. V rozhodnutích mimo jiné zhodnotily délku pobytu žalobce na území ČR, věk žalobce, zaměřily se na jeho rodinné poměry, zabývaly se i jeho vazbami k ČR a uvedly, že mimo manželky nemá na území jiné rodinné příslušníky. Žalovaná poukázala i na možnost dalšího pobytu žalobce na území ČR formou jiného pobytového oprávnění. Krajský soud aproboval logické a srozumitelné úvahy správních orgánů a uzavřel, že námitky žalobce míří obsahově do zásahu do ekonomického života žalobce, avšak tento zásah nedosahuje takové intenzity, která by přesahovala veřejný zájem, neboť žalobci nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z důvodu porušování právních předpisů ČR.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že ze strany žalované došlo ke změně právní kvalifikace a žalobce neměl možnost se k této změně vyjádřit a navrhnout další důkazy. Stěžovateli tak

byla odňata možnost řádně jednat před správním orgánem. Nesouhlasí proto se závěrem krajského soudu, že uvedeným postupem nebyl zkrácen na svých procesních právech. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně interpretoval rozsudek NSS č. j. 6 As 286/2018 – 34, neboť z tohoto rozsudku mimo jiné vyplývá, že správní orgán musí účastníky řízení předem upozornit na možný odlišný právní náhled na věc a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.

[11] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud i žalovaná se zcela nedostatečně vypořádaly s námitkami žalobce vztahujícími se k otázce definice závislé činnosti. Krajský soud se omezil na obsáhlou citaci rozsudku NSS č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, avšak nedostatečně na ni navázal, a v této části tak je jeho rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné. Další důvod nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud stejně jako žalovaná zcela rezignoval na vypořádání se se všemi podmínkami definice závislé práce, a to s každou jednotlivě. Paušální konstatování, že byly splněny podmínky závislé práce, nemůže obstát. Stěžovatel opětovně poukázal na rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, z nějž vyplývají tři znaky, které musí být kumulativně splněny, aby se dalo hovořit o závislé práci podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, a vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na neexistenci nelegální práce neexistuje ani závažná překážka pro další pobyt žalobce na území České republiky. Svoji práci jako OSVČ žalobce doložil kopií přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2017 a výpisem z živnostenského rejstříku.

[12] Závěrem stěžovatel krajskému soudu vytknul, že se stejně jako žalovaná nevypořádal s otázkou veřejného zájmu. Stěžovatel je totiž přesvědčen, že svým jednáním neporušil zákony České republiky a neohrozil žádný veřejný zájem.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel v ní uplatnil obdobné námitky jako v odvolacím řízení i v řízení před krajským soudem a odkázala na své rozhodnutí, v němž tyto námitky vypořádala, a také na kasační stížností napadený rozsudek.

[14] Podáním ze dne 20. 11. 2019 stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, v níž stěžovatel namítal, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s definicí a podmínkami závislé činnosti a pouze paušálně konstatoval, že byly splněny podmínky závislé práce.

[18] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud takové vady napadeného rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud totiž své závěry řádně, přehledně a srozumitelně odůvodnil, uvedl srozumitelnou a logickou právní argumentaci a důvody, na základě kterých rozhodl.

[19] Krajský soud v rozsudku popsal zjištěný skutkový stav a s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobce vykonával na území ČR nelegální závislou práci. Ve skutečnosti, že krajský soud se podrobně nevěnoval naplnění jednotlivých kritérií závislé činnosti, nelze spatřovat nepřezkoumatelnost rozsudku krajského, neboť pro posouzení věci plně postačoval souhrnný závěr krajského soudu, že ze zjištěného skutkového stavu vyplývá výkon nelegální závislé práce stěžovatelem. Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu příležitostně uvádí Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

[20] Ve vztahu k posouzení věci samé stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako již v žalobě namítal, že se nedopustil výkonu nelegální práce. K této námitce Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že pro posouzení věci není rozhodné, jak stěžovatel svou výdělečnou aktivitu označoval či formálně vykazoval, ale co bylo její podstatou. Z hlediska posouzení splnění podmínek práce stěžovatele jako OSVČ bylo nezbytné, aby podnikání bylo realizováno i fakticky, viz rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 71, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že *plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouze oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána*. Ze zjištěného skutkového stavu, který stěžovatel nijak nezpochybil, vyplývá, že pracovní aktivita stěžovatele fakticky nepředstavovala činnost vykazující všechny podstatné rysy podnikání. Činnost vykonávaná stěžovatelem (pracovní úkony na výrobní lince při výrobě částí automobilu) nevykazovala znaky podnikání, neboť nebyla vykonávána nezávisle, pod vlastním jménem, na vlastní účet a s vlastní odpovědností stěžovatele, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácí.

[21] Přiznání stěžovatele k dani z příjmů fyzických osob ani zápis stěžovatele v živnostenském rejstříku s ohledem na výše uvedené nepředstavují důkazní prostředky dokládající faktický výkon podnikatelské činnosti. Naopak práce stěžovatele naplňovala znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, dle kterého *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně*. Stěžovatel totiž práci vykonával na výrobní lince, jeho práci kontroloval jiný pracovník, práce mu byla přidělována a byla evidována jeho docházka do práce a za tuto práci dostával peníze.

[22] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v bodě 40 rozsudku ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 Azs 311/2017 – 25, *dle tuzemské právní úpravy může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty či modré karty, nebo má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území ČR vydané dle zákona o pobytu cizinců (§ 89 odst. 1 a odst. 2 zákona o zaměstnanosti), případně spadá-li cizinec do okruhu výjimek dle § 98 nebo § 98a téhož zákona. O vydání povolení k zaměstnání může žádat cizinec zpravidla před svým příchodem na území ČR sám nebo prostřednictvím zaměstnavatele. Ke dni nástupu do zaměstnání již musí cizinec platným povolením k zaměstnání disponovat*.

[23] V posuzované věci však z ničeho nevyplývá, že by stěžovatel v době, kdy v České republice vykonával uvedenou závislou činnost (zaměstnání), byl držitelem uvedených pracovních povolení, či spadal do některé kategorie výjimek stanovených v § 98 nebo § 98a zákona o zaměstnanosti. Z ničeho tedy nevyplývá, že by stěžovatel disponoval pracovním povolením k výkonu tohoto zaměstnání.

[24] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že správní orgán prvního stupně přiléhavě konstatoval, že činnost stěžovatele ve společnosti KOLASOL s. r. o. byla výkonem závislé práce, ke které by potřeboval povolení k zaměstnání či zaměstnaneckou

pokračování

kartu. Správní orgán prvního stupně však od úřadu práce žádné rozhodnutí o udělení nebo prodloužení povolení k zaměstnání neobdržel a z úřední činnosti mu bylo známo, že stěžovateli nebyla zaměstnanecká karta vydána. Následně správní orgán prvního stupně uzavřel, že výkon práce bez potřebného povolení k zaměstnání a mimo pracovní vztah představuje výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Porušení právních předpisů stěžovatelem spočívající ve výkonu nelegální práce ostatně dokládá také pravomocné rozhodnutí OIP ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4489/6.30/17-8, na které poukázal krajský soud. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem správních orgánů i krajského soudu, že stěžovatel se na území České republiky dopustil výkonu nelegální práce.

[25] K námitce stěžovatele, v níž namítá, že ze strany žalované došlo ke změně právní kvalifikace a stěžovatel neměl možnost se k této změně vyjádřit a navrhnout další důkazy, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaná změnila výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že je v něm místo § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), uvedeno písm. b) téhož ustanovení. Tato změna má podle Nejvyššího správního soudu charakter opravy administrativního pochybení, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno, že bylo rozhodnuto mimo jiné podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. podle ustanovení, které je uvedeno ve výroku po změně provedené rozhodnutím žalované. Ostatně také žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že se jednalo o administrativní pochybení ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je dále zřejmé, že vypořádala námitky stěžovatele a ztotožnila se s právními závěry správního orgánu prvního stupně.

[26] Jak již příslušně konstatoval krajský soud, žalovaná v odvolacím řízení neopatřila žádné nové podklady pro rozhodnutí a vycházela toliko z podkladů zajištěných v prvoinstančním řízení. Nedošlo tedy ke změně právní kvalifikace, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, a nedošlo tudíž ani ke stěžovatelem tvrzenému zásahu do jeho práv vyjádřit se ke změně právní kvalifikace a navrhnout k tomu důkazy. Krajský soud tudíž nepochybil, když dospěl k závěru, že stěžovatel uvedeným postupem nebyl zkrácen na svých procesních právech. K poukazu stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34, č. 3837/2019 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil, že v případě odlišného právního náhledu na věc musí odvolací správní orgán účastníka řízení předem upozornit a dát mu možnost se k němu vyjádřit, zdejší soud konstatuje, že takováto situace v posuzované věci nenastala, jak již bylo zdůvodněno výše. V tomto rozsudku, na který poukazuje jak stěžovatel, tak i krajský soud, se Nejvyšší správní soud vyjádřil k tomu, jakým způsobem má odvolací správní orgán postupovat v odvolacím řízení při nápravě zjištěných vad. Uvedl, že pokud je možné rozhodnutí změnit, je povinen tak učinit. Poukaz krajského soudu na tento rozsudek je tudíž příslušný a stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že krajský soud tento rozsudek zdejšího soudu nesprávně interpretoval.

[27] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že svým jednáním neporušil zákony České republiky, neohrozil žádný veřejný zájem, a krajskému soudu vytknul, že se stejně jako žalovaná nevypořádal s otázkou veřejného zájmu. Nejvyšší

správní soud nepřisvědčil ani této argumentaci stěžovatele, neboť z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel výkonem nelegální práce porušil české zákony. Žalovaná i krajský soud se k otázce veřejného zájmu vyjádřily, když konstatovaly, že je veřejným zájmem, aby na území pobývali cizinci dodržující právní předpisy. S tímto stručným, nicméně dostačujícím hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[28] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti v běhu lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je o této žádosti již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti. Z tohoto důvodu již Nejvyšší správní soud ani žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezasílal k vyjádření žalované.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu